

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: J. F., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený obecným zmocněncem Ing. J. F.,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/250380-916,
sp. zn. SZ/MPSV-2017/168384-916, o změně výše příspěvku na péči,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/250380-916, sp. zn. SZ/MPSV-2017/168384-916, se **pro vady řízení ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **128 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého obecného zmocněnce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/250380-916, sp. zn. SZ/MPSV-2017/168384-916, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 7. 2017, č. j. 108614/2017/TEP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl zamítnut žalobcův návrh na změnu výše příspěvku na péči a rozhodnuto poskytovat příspěvek v původní výši 4 400 Kč měsíčně, přičemž žalobce ve správním řízení požadoval příspěvek ve výši 8 800 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobce zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení a sdělil, že se jeho zdravotní stav neustále zhoršuje a je tudíž odkázán na pomoc svého syna. Uvedl, že potřebuje pomoc ve všech deseti základních životních potřebách (mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost). Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a následně nechat vyhotovit znalecký posudek, na jehož podkladě se má opět rozhodnout o výši příspěvku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení a navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Uvedl, že v domácnosti žalobce bylo provedeno místní šetření a také posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice posoudil stupeň závislosti žalobce ve II. stupni – středně těžká závislost, když dospěl k závěru, že žalobce nezvládá 6 základních životních potřeb, a to v podobě mobility, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost, z čehož pak vycházelo prvostupňové rozhodnutí. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) pak v rámci svého zkoumání, a to i za osobní účasti žalobce, v rámci odvolacího řízení dospěla k závěru, že žalobce nezvládá rovněž 6 základní životních potřeb, a to v podobě mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, osobních aktivit a péče o domácnost. Dotyčná posudková komise přitom zasedala v odborném složení, a proto žalovaný považoval posudkovou komisi vypracovaný posudek včetně jeho doplnění za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, když posudková komise zhodnotila i funkční důsledky zdravotního postižení. Dále žalovaný zmínil, že výsledky sociálního šetření nebyly zpochybněny a objektivní zhoršení zdravotního stavu žalobce nebylo prokázáno žádnou lékařskou zprávou. V rámci odvolacího řízení bylo zohledněno, že žalobce potřebuje pomoc i při tělesné hygieně. Naproti tomu v rámci odvolacího řízení sice bylo žalobcem namítáno, že v předchozím bydlišti mu byly jako nezvládnuté uznány základní životní potřeby v podobě komunikace a orientace, avšak z doplňujícího posudku komise vyplynulo, že žalobce při jednání komise byl přiměřeně orientovaný a přiměřeně komunikoval. K nezvládnutí orientace a komunikace tak nebyl z medicínského hlediska shledán objektivní klinický funkční kolerát. Komise též nenašla objektivní funkční korelát k nezvládnutí dříve uznané základní životní potřeby v podobě péče o zdraví, což ve svém posudku zdůvodnila. Závěrem žalovaný podotkl, že v rámci odvolacího řízení nebylo žalobcem namítáno, že by nezvládal i základní životní potřebu v podobě stravování.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. V následně učiněné replice žalobce setrval na žalobních tvrzeních a doplnil, že v roce 2012 mu byly uznány za nezvládnuté základní životní potřeby orientace a komunikace na základě tehdejšího vyšetření odborníkem, přičemž od té doby se jeho zdravotní stav nezlepšil, spíše je tomu naopak. Žalobce proto nechápe, že obě tyto základní životní potřeby byly v nyní posuzovaném případě posouzeny žalovaným jako zvládnuté.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť obecný zmocněnec žalobce s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a žalovaný po řádném poučení nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci zamítnut návrh ze dne 24. 3. 2017 na změnu výše příspěvku na péči a bylo rozhodnuto, že příspěvek na péči bude poskytován v původní výši 4 400 Kč měsíčně (II. stupeň – středně těžká závislost), neboť správní orgán prvního stupně uzavřel, že žalobce potřeboval pomoc v pěti základních životních potřebách, a to v podobě mobility, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost, což vyplynulo z posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 17. 7. 2017, jenž vypracoval lékař posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice. Podkladem pro prvostupňové rozhodnutí bylo i sociální šetření ze dne 12. 4. 2017, z jehož závěrů mj. vyplývá, že o žalobce pečuje vlastní syn, se kterým sdílí domácnost, přičemž žalobce samostatně nezvládá péči o domácnost a o zdraví, vyřizování osobních záležitostí, přípravu stravy, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologických potřeb, rovněž potřebuje doprovod a osobní asistenci. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že od podání předmětné žádosti o zvýšení výše příspěvku na péči se jeho zdravotní stav zhoršil a nyní potřebuje pomoc při zvládání osobní hygieny. Rovněž upozornil, že pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2012, č. j. MPSV-UM/11201/12/9S-SČK, mu byly za nezvládnuté základní životní potřeby uznány i orientace a komunikace.
8. Žalovaný nechal pro účely odvolacího řízení vypracovat Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem posudek ze dne 20. 8. 2018, jenž byl vypracován za přítomnosti odborné lékařky s odborností fyziatrie a rehabilitační lékařství v nepřítomnosti žalobce, v němž se posudková komise usnesla, že žalobce k datu vydání prvostupňového rozhodnutí byl osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(lehká závislost), jelikož nezvládal 4 základní životní potřeby v podobě mobility, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost.

9. Žalobce se závěry posudku ze dne 20. 8. 2018 nesouhlasil a ve vyjádření ze dne 5. 9. 2018 namítl nedostatečně zjištěný zdravotní stav a požadoval, aby byl posudkovou komisí přešetřen za své osobní přítomnosti. V reakci na to nechal žalovaný vypracovat doplňující posudek ze dne 26. 11. 2018, jehož podkladem byla i lékařská zpráva z neurologie MUDr. L. K. ze dne 26. 9. 2018, kterou doložil žalobce. Posudková komise pak v rámci doplňujícího posudku změnila svůj původní závěr a konstatovala, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni (středně těžká závislost), jelikož nezvládá 6 základních životních potřeb, a to mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě posudku ze dne 26. 11. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
10. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“).
12. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu.
13. Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle odst. 5 musí pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
14. Podle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
15. Podle ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška“), se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnutí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

16. Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je stěžejním důkazem, je tak třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, jenž je dostupný na www.nssoud.cz).
17. Žalobce v žalobě konstatoval, že nebyl náležitě zjištěn stav jeho schopností samostatně zvládat základní životní potřeby, přičemž tvrdil, že není schopen samostatně zvládat všech 10 základních životních potřeb. V předcházejícím správním řízení učinil v dané věci podaným odvoláním sporným, zda zvládá či nikoliv základní životní potřeby v podobě orientace, komunikace a tělesné hygieny, vymezené pod písm. b), c) a f) v příloze č. 1 vyhlášky.
18. Z posudku ze dne 20. 8. 2018, jenž byl vypracován v rámci odvolacího řízení v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách, neboť žalobce rozporoval závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, jež vycházelo z posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 17. 7. 2017, soud zjistil, že posudková komise jednala v řádném složení, za přítomnosti odbornice z oboru fyziatrie a rehabilitační lékařství a žalobce nebyl jednání osobně přítomen. U jednání, jež předcházelo vydání doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018, byla taktéž přítomna posudková komise v řádném složení včetně odbornice z oboru fyziatrie a rehabilitační lékařství rovněž tak byl osobně přítomen žalobce a jeho obecný zmocněnec.
19. Soud se v daném případě s ohledem na uplatněné žalobní námitky, výše předestřanou právní úpravu a na případ dopadající judikaturu Nejvyššího správního soudu, zaměřil na skutečnost, zda doplňující posudek ze dne 26. 11. 2018 v návaznosti na prvotní posudek posudkové komise ze dne 20. 8. 2018 byl přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti.
20. Posudkem ze dne 20. 8. 2018 bylo určeno, že žalobce nezvládal pouze 4 základní životní potřeby v podobě mobility, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost. Ze závěrů doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018, mj. vyplývá, že žalobce v období od 1. 3. 2017 nezvládal 6 základních životních potřeb, a to v podobě mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, osobních aktivit a péče o domácnost. V doplňujícím posudku ze dne 26. 11. 2018 je následně uvedeno, že hlavní příčinnou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je nejasná porucha chůze. Dále posudková komise uvedla, že pro nezvládnutí základní životní potřeby péče o zdraví neshledala objektivní funkční korelát, jelikož žalobce neměl závažnou poruchu kognice, závažné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslové oční postižení, nevyužíval rehabilitačních služeb a neměl závažnou poruchu horních končetin. U zbylých základních životních potřeb, které posudková komise považovala za zvládnuté, nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném stavu za případného užití pomůcek (facilitátorů).

21. Předně soud konstatuje, že součástí správního spisu, jenž byl soudu předložen, není originál ani kopie lékařského nálezu z neurologie MUDr. L. K. ze dne 26. 9. 2018, kterýžto byl posudkové komisi předložen žalobcem jako podklad pro vypracování doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018. Soud se tak nemůže věcně vyjádřit k obsahu tohoto lékařského nálezu, třebaže o něm pojednává nejen doplňující posudek ze dne 26. 11. 2018, nýbrž i žalobou napadené rozhodnutí, kdy z tohoto nálezu posudková komise i žalovaný dovozují pro věc relevantní závěry. Žalovaný by měl vzít v potaz, že nedostál svým povinností při vedení spisové služby ve smyslu ust. § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a toto pochybení napravit poté, co mu bude soudem vrácen spisový materiál.
22. Dále soud uvádí, že posudková komise se nikterak v doplňujícím posudku ze dne 26. 11. 2018 nezaobírala obsahem záznamu ze sociálního šetření ze dne 12. 4. 2017, z něhož mj. plyne, že o žalobce pečuje vlastní syn, s nímž sdílí domácnost, samostatně nezvládá péči o domácnost a péči o zdraví, nezvládá vyřizování osobních záležitostí, přípravu stravy, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby a potřebuje doprovod a osobní asistenci. K těmto skutečnostem, jež jsou s ohledem na základní životní potřeby, a to v podobě stravování a péče o zdraví, ve zjevném rozporu se závěry doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018, se posudková komise nijak nevyjádřila, pouze v úvodu uvedla, že dotýčný záznam ze sociálního šetření ze dne 12. 4. 2017 je podkladem pro vypracování doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018. Vyslovený závěr posudkové komise o tom, že pro nezvládnutí základní životní potřeby péče o zdraví neshledala objektivní funkční korelát, nebyl naprosto nijak konfrontován se závěry záznamu ze sociálního šetření ze dne 12. 4. 2017 a posudková komise tento rozpor neodstranila. To vše posudková komise učinila v situaci, kdy v posudku ze dne 20. 8. 2018 naproti tomu dovodila, že základní životní potřebu v podobě péče o zdraví žalobce nezvládá. V tomto směru považuje soud doplňující posudek ze dne 26. 11. 2018 v daném řízení za nedostatečně odůvodněný a nepřesvědčivý.
23. K doplňujícímu posudku ze dne 26. 11. 2018 soud dále uvádí, že v něm shodně jako v posudku ze dne 20. 8. 2018 absentuje i řádné vysvětlení, z jakého důvodu posudková komise nepřiznala žalobci, jím v odvolání namítané, nezvládnutí základních životních potřeb v podobě orientace a komunikace, když pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2012, č. j. MPSV-UM/11201/12/9S-SČK, byly tyto 2 základní životní potřeby žalovaným uznány za nezvládnuté, přičemž ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by se zdravotní stav žalobce od roku 2012 zlepšil, když posudková komise se toliko vyjadřovala v tom směru, že neblo prokázáno u žalobce zhoršení jeho zdravotního stavu.
24. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53 (dostupný na www.nssoud.cz), kdy z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že posouzení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, když ten např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž judikoval, že: „*V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.*“

25. V návaznosti na výše předestřenu relevantní právní úpravu a judikaturu soud uvádí, že ačkoliv žalovaný nechal doplnit posudek ze dne 20. 8. 2018, tak posudková komise i přes vypracování doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018 neodstranila rozpory, jež mezi jejím závěrem a závěry jejího posudku ze dne 20. 8. 2018 (základní životní potřeba v podobě péče o zdraví) sociálního šetření ze dne 12. 4. 2017 přetrvávají. Přestože z doplňujícího posudku ze dne 26. 11. 2018 vyplývá, s jakými podklady bylo pracováno, tak v něm není náležitě objasněno, jak posudková komise zhodnotila výše předestřené podklady a na základě jakých skutečností dospěla k závěru, že žalobce sporné základní životní potřeby zvládá bez pomoci jiné fyzické osoby (orientace, komunikace, stravování a péče o zdraví). I v tomto směru považuje soud závěry posudkové komise za nedostatečně odůvodněné a nepřesvědčivé.
26. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že závěry posudkové komise obsažené v posudku ze dne 20. 8. 2018 a doplňujícím posudku ze dne 26. 11. 2018 nelze považovat za úplné a přesvědčivé. V důsledku toho pak musel konstatovat, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť bez dalšího převzal závěry posudkové komise do odůvodnění svého rozhodnutí. V této skutečnosti spatřuje soud zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný správní orgán za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
27. Soud proto ze shora předestřených důvodů přikročil ve výroku I. rozsudku ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně náležitého zjištění zdravotního stavu žalobce.
28. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci úspěch, soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětné žalobě v celkové výši 128 Kč za vynaložené poštovné (52 Kč za podání žaloby; 57 Kč za podání repliky a 19 Kč za podání souhlasu s vyřízením věci bez jednání).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.